

Το λουκέτο του εργοστασίου της COCA COLA στην Α' ΒΙΠΕ Βόλου διαφημίζεται ως επένδυση εκατομμυρίων στο Σχηματάρι Αττικής. Η εταιρεία πρωταθλητής στους τζίρους και τα κέρδη **έχει μετατραπεί σε πρωταθλητή των λουκέτων** στις παραγωγικές μονάδες στη χώρα μας. Έκλεισε τις μονάδες σε Κέρκυρα, το Μεσολόγγι, την Πάτρα, τη Ρόδο, την Αθήνα (σύντομα και τις αποθήκες), την Θεσσαλονίκη και τώρα τη μονάδα του Βόλου.

Μετέφερε σταδιακά όλες τις παραγωγικές της δραστηριότητες εκτός χώρας, τη φορολογική της έδρα για να μην πληρώσει πρόσθετους φόρους τη περίοδο της κρίσης και για να εξασφαλίσει τα μερίσματα στους μετόχους της. Η ροή των παραγωγικών επενδύσεων προς τα Βαλκάνια, σε χώρες χαμηλού κόστους, αποψίλωσε αρχικά τη Β. Ελλάδα και τώρα την υπόλοιπη χώρα. Το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα και το χρήμα γεννάει χρήμα ακόμα και τη περίοδο της απόλυτης φτώχιας των εργατών. **Η εργοδοσία θέλει να μεταφέρει τους εργάτες στο Σχηματάρι όπως και όλα τα υπόλοιπα άψυχα πράγματα**, χωρίς ενδοιασμούς και σκέψεις, με τον απόλυτο κυνισμό που διακατέχει τους καπιταλιστές όταν υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους.

Η πολιτική της COCA COLA να χρυσώνει το χάπι των λουκέτων, απολύσεων και επέκτασης των ελαστικών σχέσεων εργασίας σε μονάδες κατά προτίμηση χωρίς συνδικαλιστική εκπροσώπηση είναι γνωστή: Λίγο πριν βάλει λουκέτο στο εργοστάσιο της Θεσσαλονίκης έκανε επένδυση σε νέα γραμμή παραγωγής. Τέσσερις μήνες μετά, ξήλωσε όλο το εργοστάσιο, συμπεριλαμβανομένης και της νέας γραμμής παραγωγής. Οι εργάτες του Βόλου έλαβαν τη σωστή απόφαση να προχωρήσουν άμεσα στη κατάληψη του εργοστασίου, δηλώνοντας ότι από εδώ δεν φεύγει ούτε βίδα και το εργοστάσιο πρέπει να συνεχίσει να λειτουργεί με όλο το προσωπικό και σε όλη του τη δυναμικότητα.

Σε απόσταση αναπνοής βρίσκεται η χαρτοποιία της ΒΙΣ στην οποία οι εργάτες απολύονται ανά μήνα προκειμένου να μπει λουκέτο στη μονάδα. Εκεί η εργοδοσία ανακοίνωσε ωμά ότι βρίσκει ορισμένα ευρώ φθηνότερα το χαρτί και τη συμφέρει να το εισάγει. Στη ΒΙΣ οι εργάτες έχουν μπει στο δεύτερο μήνα απεργιακών κινητοποιήσεων απαιτώντας την επαναλειτουργία του εργοστασίου.

Το ΕΕΚ στηρίζει τα δίκαια αιτήματα των εργατών της COCA-COLA και καλούμε όλα τα μαχόμενα τμήματα της εργατικής τάξης να σταθούν στο πλευρό των αγωνιζόμενων εργατών.

Για να αντιμετωπιστούν οι συνέπειες της κρίσης, για να υπάρξει ένα εναλλακτικό σχέδιο επιβίωσης της εργατικής τάξης και να συγκεντρωθούν οι αναγκαίες δυνάμεις στον αγώνα έχουμε προτείνει ως πρώτο βήμα:

- Να δημιουργηθεί μια ανοικτή επιτροπή αγώνα των εργατών που πλήττονται από τη κρίση και αυτή τη στιγμή βρίσκονται σε αγώνα ζωής και θανάτου. **Να ενώσουμε όλα τα ρυάκια διαμαρτυρίας και αντίστασης.** Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχει εγκαταλείψει από καιρό τους εργάτες. Απαιτείται νέο πλαίσιο αιτημάτων, νέες μορφές οργάνωσης και τόλμη στη δράση.

- **Να οργανωθεί ένα μαζικό συλλαλητήριο** που να αποτελέσει το πρώτο βήμα συγκέντρωσης δυνάμεων για να στηριχτεί ο αγώνας. Τα σωματεία της COCA COLA, της ΒΙΣ πρέπει να μπουν επικεφαλείς και όλες οι μαχόμενες δυνάμεις να στηρίξουν τον αγώνα τους.

Η αστική πολιτική των μνημονίων της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, μαζί με τους πρόθυμους των πρώην και νυν μνημονίων, (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ), αναδεικνύει ένα νέο όριο στον αγώνα κατά των πολιτικών λιτότητας: Η ανάκληση των απολύσεων, η καταπολέμηση της ανεργίας και της φτώχιας είναι αδύνατη με παραδοσιακά μέσα. **Η συνδικαλιστική πάλη κατά των εργοδοτών πρέπει να συνδεθεί με τα πολιτικά αιτήματα της πλήρους εθνικοποίησης των εργοστασίων που κλείνουν, απολύουν ή**

εγκαθίστανται σε άλλες χώρες. Αυτό συνδέεται άρρηκτα με την εθνικοποίηση των τραπεζών για τις οποίες επενδύθηκε ένα ολόκληρο ετήσιο ΑΕΠ και για τις οποίες μας ζητούν τώρα να δώσουμε και τα σπίτια μας για να ξεχρεώσουμε τα χρέη τους. Αυτό σημαίνει τη πλήρη και μονομερή διαγραφή του δυσβάστακτου χρέους που μετά την εφαρμογή των μνημονίων θα φτάσει (σύμφωνα με ορισμένες προβλέψεις) στο 200% του ΑΕΠ.

Αυτό αναπόφευκτα θέτει το ερώτημα: **Ποια κυβέρνηση θα εφαρμόσει ένα πρόγραμμα υπέρ των εργατών όταν όλες οι ορατές πολιτικές λύσεις έχουν χρεοκοπήσει; Μόνο η επαναστατική πολιτική των εργατικών συμβουλίων μπορεί να απαντήσει στη κρίση του καπιταλισμού που σπρώχνει τους εργάτες στην εξαθλίωση και την ανθρωπότητα στη βαρβαρότητα του πολέμου και των σφαγών.**

15/11/2015

